

Nyitány

*Kicsit ér... Kicsit ér!
Szól a madár, zeng az ér.
Kicsit ér a tél haragja,
Nincs ereje, hogy harapna,
A fűzfa hát sárgulni kezd
S fényes ága barkát ereszt...*

*Kicsit ér... Kicsit ér!
Kis virág a pipitér,
De szebb, mint a százszorszép,
S ahová a tavasz lép.
Mint megannyi fehér csillag:
Apró pipitérek nyílnak.*

*Kicsi tér, kicsi tér...
Mégis mennyi öröm fér,
Mennyi vígság — udvarunkba,
Honnan égre szállt a labda,
Lassan már a napba ér,
S elnémul a kicsi tér.*

*Kicsi tér, kicsi tér...
Minden újra csak fehér.
Visszajött a tél — vissza,
Hideg van és éjszaka.
Am hiába hull a dér,
Nap és meleg visszatér
S újra zeng a kicsit ér...!*

Somogy

*Eltartóm, tanítóm, szállásom e tájék,
és a holt helyett édesanyám.
Porában tanultam a betűket — apám-
írta ákom-bákomok után.*

*-Jó könyv is ez a föld, az Idő irt bele
— régi rétegekből olvasom:
kelták, latinok éltek itt, s most a magyar
boldogul a domboldalakon,*

*Melyet a tudósok kíváncsisága turkál
s széppé katángsűrű koszorúz,
s mit elhagyni dehogyan is tudnék — ereje,
a szeretet mindig visszahúz.*

*Nem ereszt, mert szeretem: szeretem a tó
csöndjét, hallgatag halászeit,
s széles mezőit, hol a perzselő nyárban
szép búzák arany kalásza int...*

*Szerelmem, mit szülőföldem iránt érzek
más, mint akármilyen más szeretet:
A lomb ragaszkodik úgy a dajkás ághoz,
mint én e tájhoz, mely felnevelt.*